

ΠΟΙΗΣΙΣ,

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.

Ἰούνιος 1869.

— «Ἀπέπτῃς, ὄνειρον γλυκὺ, φυγῆς μου εὐφροσύνη,
ἀπέπτῃς! μόνος ἔμεινα ἐν μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μόν' ἡ γλαυξ τὴν θλιθερὰν φωνὴν αὐτῆς ἀφίνει
καὶ ἔχω σκότος ἔνδον μου, σκότος πυκνὸν ἔκτος.»

— «Ἡ γλαυξ ἐκάστην μου μετρεῖ στιγμὴν τῆς ἀθυμίας
πιέζω μὲ τὰς χεῖρας μου συχνὰ τὴν κεφαλὴν,
ρίγῳ, πυρέσσῳ, τοὺς παλμοὺς ἀκούω τῆς καρδίας
καὶ θλίψιν ἀκατάσχετον αἰσθάνομαι πολλήν.»

— «Παραφρονῶ . . . σὺ εἶσαι, σὺ; τί μὲ ζητεῖς, ὦ φίλη;
φορεῖς ἐνδύματα λευκά, καὶ στέφανος ἀνθῶν
κοσμεῖ τὴν μαύρην κόμην σου· τὰ ῥόδινά σου χεῖλη
συστέλλονται προδίδοντα τὸ ἄλγος τῶν παθῶν.»

— «Εἰς οὐρανοὺς ἀφίπτασαι ὡς ἄγγελος ὠραία
καὶ ἡλθές μοι τὸν ὕστατον νὰ δώσης ἀσπασμόν;
Μὴ φύγῃς μείνε, φίλη μου, ἀκόμη εἶσαι νέα·
ὦ! τοὺς ἀγγέλους ἄφησε καὶ μείνε μεθ' ἡμῶν.»

— «Τί; τὴν φωνὴν σου ἤκουσα; φωνή, φωνὴ γλυκεῖα
τί εἶπες; δὲν ἐπρόφθασα . . . ἀλλ' ἔφυγες, πετᾶς.
Τατέλειται ἀπέμεινα μόνος ἐν τῇ σκοτίᾳ!
Ἦ νύξ, εἰπέ, λευχεύονα παρθένον συναντᾶς;»

— «Κοιμήσου, ὦ παράτολμε, σ' ἐτύφλωσαν τὰ πάθη,
τὸν πέπλον μου ἐπέρριψα παντοῦ τὸν μελανόν·
ἀστὴρ διὰ ττων ἔσχισε τὰ σκότη καὶ ἐχάθη·
κοιμήσου· εἰν' ἀργὰ πολὺ καὶ πάσχεις ἀγρυπνῶν.»

— «Ἀκούω μουσικὴν φαιδρὰν καὶ ἄσματα παρθένων,
τὸ βλέμμα μου ἐθάμβωσε τῶν φώτων ἡ κληθύς.
Ἦ! θὰ ἐξέλθω, ἔγκλειστος ἐνταῦθα μόνος μένων
παραφρονῶ . . .»

— «Παράτολμε θνητὲ, μὴ ταραχθῆς.»

— «Κοιμήσου ἤσυχα, βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση
καὶ ἀτραπὴ διέσχισε τὸ κάλυμμα ἐμοῦ·
παραληρεῖς, τὸν ὕπνον σου οὐδεὶς, οὐδεὶς ταρατσει,
ἡ φαντασίας πλάσματα· εἰς' ἀσθενῆς, κοιμοῦ.»

— «Ἦ φρίκη! βλέπεις, νύξ, ἐκεῖ; ὠχρὰ, ὡς ἄπνουν
[πτῶμα τῆς ἀτμοσφαιρας, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ὀλυμπίου]

προβαίνει βήματι βραδῆ παρθένος νεαρὰ.
Ἐκείνη! τὴν διέκρινε τὸ ἀσθενὲς μου ὄμμα·
μνηστὴρ καλὸς τὴν ὀδηγεῖ εἰς γάμον ἐν χαρᾷ.»

— «Ἦ γύπε, ὄρνεα! σκιὰν εἰς γάμον ὀδηγεῖτε!
Δὲν εἰν' αὐτῇ, δὲν εἰν' αὐτῇ ἐκείνη ἡ μικρὰ
παρθένος, ἣν ἠγάπησα. Σᾶς ἰκετεύω, στήτει
νὰ τὴν γνωρίσω ἄφετε . . . Ἦ! δός μοι, νύξ, πτερά!»

— «Πούχασε, κοιμοῦ κοιμοῦ καὶ ἡ αὐγὴ προβαίνει.
Ταλαίπωρε! ὁ ἥλιος τὴν γῆν ζωογονεῖ,
ἀλλὰ καὶ ἄνθη ὄροσερὰ αὐτὸς ἀποξηραίνει,
ἐν σκιάῳ ἐν τῇ ῥίζᾳ τῶν τῆν νύκτα ἀγρυπνῆ.»

— «Εἰν' ἐδική μου, εἰς ἐμὲ ὀλοτελῶς ἀνήκει·
εἰν' ἀδελφῇ μου, ἄλλοτε ἐπαίζομεν ὁμοῦ.
Δὲν βλέπετε; μ' ἐπιζητεῖ· δὲν βλέπετε; ὦ φρίκη!
τὰς χεῖρας τείνει θέλουσα νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ.»

— «Ἀφήσατε τὴν χεῖρά μου εἰς ταύτην νὰ προσφέρω·
μὴ τὴν ὠθήτε, βάρβαροι, ἰδέται ταραχὴ
τὴν καταβάλλει, ἄφετε· κ' ἐγὼ λαμπάδα φέρω.
Ἰδοῦ, ἰδοῦ τὸ βῆμά μου εἰν' ἀρκετὰ ταχύ.»

— «Εἶπε· κ' ὁ νέος ἀσθενῆς ὀρμήσας ἐκ τῆς κλίνης
λαμπάδα ἤναψεν, ἀλλὰ λαμπάδα νικηρικὴν,
καὶ τρέχων ὅπως ἐνωθῆ ταχέως μετ' ἐκείνης
νεκρὸς κατέπεσεν ἀφείς φωνὴν ἀπαρακτικὴν.»

— «Ἦ πλάσμα ἐναέριον τῆς πρώτης τοῦ αὐγῆς,
ὦ νόμφη, ἔργον ποιητοῦ ὀργώσης φαντασίας,
λαμπρὰν ποῦ δι' ἔρωτα σὲ ἐπλάσ' ἐπὶ γῆς,
— Ὁ ἔρωσ σπεῖρει ἄνεμον καὶ ὀρέπει τρικυμίας. —
(Ἐκ τῆς Ἀνεμώνης).»

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

— «Εταιρίαι καὶ Σύλλογοι. — Κατὰ τὸν λή-
ξαντα μῆνα ἀνεγνώσθησαν τὰ ἐξῆς ἄρθρα καὶ
ὑπομνήματα ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ
α Παρνασσῶ». Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Πανταζῆ, περὶ
Ἦρωπίας καὶ Δηλίου, ὑπὸ τοῦ κ. Λεων. Βάφα
περὶ Τορκουάτου Γάσσου, ὑπὸ τοῦ κ. Παύ-
λου Νικολάρα περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινια-
νοῦ καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ Κ.
Ἰωάν. Καμπούρογλου περὶ Φραγκίσκου Σκού-
φου τοῦ ῥητοροδιδασκάλου, ὑπὸ τοῦ Κ. Νι-
κολάου Σκωτίδου μελέτη ἐπὶ τῆς ἱστορίας
τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ τοῦ κ. Γ.
Λιανοπούλου περὶ τῆς ἡλεκτρικῆς καταστάσεως
τῆς ἀτμοσφαιρας, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ὀλυμπίου